

»Du skal forresten ikke spise dig for mæt. Husk paa, vi skal til Apotekerens iaften.«

Per skar en fortrædelig Grimace.

»Det er sandt! Det havde jeg glemt! — Hør, skulde vi ikke snart begynde at sige Nej til de Indbydelser? Vi har dog ingen Fornøjelse af den Slags Selskabelighed.«

»Nej synderlig morsomt bliver der vist ikke. Og jeg blev saamænd ogsaa helst hjemme. Men det kan dog ikke gaa an, at vi fornærmer Folk. Heller ikke for Fa'ers Skyld. Han vilde ikke synes om det. Folk finder vist, at vi allerede afsondrer os mere, end vi har Lov til.«

Herpaa fik hun ikke noget Svar, men Per spiste videre i Tavshed. Bagefter fulgtes de ind til Kaffen, som imidlertid var bleven bragt ind i hans Stue.

Denne laa paa den anden Side Gangen og var et temmelig indsnevret og mørkt Rum med et Gavlvindu ud til Markerne og en Tapetdør, der førte ind til Sovekammeret. Pers oprindelige — store og solrige — Arbejdsværelse havde han, efterhaanden som Familjen forøgedes, maattet afstaa til Børnene; og i Grunden befandt han sig ogsaa nok saa godt i dette mere beskedne, stille og afsidesliggende Kammer, som mindede ham om hans Ungdoms Enebo paa Frederiksberg og i Nyboder. Det fandt end ikke altid Paaskønnelse hos ham, naar Inger søgte at live lidt op derinde